

Modlitbový zápas

ROK 2017

„Na твоjich múroch, Jeruzalem, ustanovil som strážcov: celý deň a celú noc nikdy nech nemlčia! Vy, ktorí upomínate Pána, nesmiete mať pokoja, kým nepostaví, kým neurobí Jeruzalem ozdobou na zemi!“

Iz 62, 6-7

„ZA VŠETKO VZDÁVAJTE VĎAKY...“ (1 Sol 5,18)
I. ČASŤ

Životným heslom Antonína Cyrila Stojana, ktorý žil na prelome 19. a 20. storočia, bolo: „Buď môj život jednou chválou Boha!“ A tomuto umeniu sa máme naučiť aj my – ďakovať Bohu. Naučíť sa Mu ďakovať, nielen keď sa nám darí dobre, ale vedieť Mu ďakovať aj v situáciách, ktoré svojim rozumom nechápeme, ktoré sú pre nás ťažké, a ktoré nás trápia. Toto praktické cvičenie posilní náš vzťah k Bohu a pomôže nám zbaviť sa raz a navždy strachu. Preto ďakujeme Pánovi vždy a všade tak, ako je to vyjadrené vo svätej omši – či už v chválospeve Gloria (tzn. dobrorečenie Bohu) – „Chválime Ťa, velebíme Ťa, klaniame sa Ti, ...“ – alebo v Prefácii – „... aby sme Ti vždycky a všade vzdávali vďaku ...“ a taktiež v Sanctus – vo chválospeve anjelov.

K povzbudeniu môžeme spomenúť jeden príklad: Jánov otec bol otrokom alkoholu 30 rokov. Po celú tú dobu sa Jánova matka a neskôr aj Ján so svojou ženou denne za otca modlili. Jánov otec si svoju slabosť vôbec neprizná-

val, a keď s ním niekto začal hovoriť o viere, vždy sa veľmi nahneval.

Raz Ján počul kázanie o tom, že keď Pánu Bohu namiesto nariekania a prosenia o zmenu nemilých okolností ďakujeme, urobíme tým v našom živote priestor pre pôsobenie Božej moci. Ján si kázanie priniesol na diktafóne a často ho púšťal svojim priateľom. Sám bol týmto kázaním veľmi silno oslovený. Uvedomil si, že sa vlastne ešte nikdy nepokúsil Pánu Bohu poďakovať za stav svojho otca. Preto povedal svojej manželke: „Vieš čo? Poďakujme Pánu Bohu za to, že aj táto situácia je súčasťou Božieho plánu v jeho živote.“ A tak celý deň Bohu ďakovali a chválili Ho za stav, v ktorom sa nachádzal otec. Večer boli ich srdcia naplnené radosťou. Nasledujúci deň bola nedeľa. Rodičia k nim prišli ako obvykle na návštevu. Až doteraz otec návštevu vždy veľmi skoro ukončil a hneď po jedle odchádzal. Tentoraz však zostal pokojne sedieť a nechal sa pozvať aj na

kávu. Dokonca sám položil niekoľko otázok týkajúcich sa viery v Ježiša. A to nebolo všetko. Za pár týždňov si priznal, že je otrokom alkoholu. Začal hľadať pomoc u Pána Ježiša a bol dokonale uzdravený. Teraz Ján vydáva svedectvo celej rodine, aká moc spočíva v tom, keď chválime Pána.“ „Len si predstavte,“ hovorí, „30 rokov sme sa modlili, aby Pán Boh otca zmenil. Teraz sme len jeden deň chválili Boha za situáciu takú, aká je, a hneď sa stal zázrak.“

Božie slovo nás nabáda: „Ustavične sa radujte. Neprestajte sa modliť. Za všetko vzdávajte vďaky, lebo to je Božia vôľa v Kristovi Ježišovi.“ (1Sol 5,16-18) Je veľa ľudí, ktorí chválili Pána za svoje ťažké pomery práve preto, že prijali Božie slovo, ktoré nám

sa starať na prvom mieste o svoju dušu.

Vladimír

Uvedomila som si svoju nevďačnosť

V poslednom čase sa mi stávajú situácie, že mi niektorí ľudia z môjho okolia tvrdili, že som im určitú vec nikdy nedala, že si niektoré veci nevšímam... A pritom to vôbec nebola pravda, len ten človek na to zabudol. Bolo to veľmi zvláštne. Vždy som tieto situácie ťažko prežívala, veľmi ma z toho bolelo srdce. Vravela som si: tak ja sa snažím a ten človek je taký nevďačný.

Potom som bola na duchovných cvičeniach a jedna sestra v Kristu tam povedala: „Ako dobre som na tom bola pred 10 rokmi, keď som sa obrátila. A ako je to

so mnou teraz?“ Kam sa podela naša láska k Pánovi? Ja som sa pridala, že to tiež tak cítim, a zároveň som v srdci mala takú zvláštnu bolesť, až som sa sama pred sebou hanbila.

Potom na ďalšom modlitbovom stretnutí pri zdieľaní po modlitbe iná sestra povedala, že to my sme asi nehodní, že nič nedostávame, a ani určité veci nemôžeme robiť pre Krista. A v tom momente mi prišlo svetlo!

Všetky tieto skúsenosti mi zapadli jedna do druhej ako skladačka a ja som si uvedomila tú svoju obrovskú NEVĎAČNOSŤ voči Ježišovi. Veď On nám dáva stále všetko, čo potrebujeme, stará sa o nás, vedie nás na hĺbku, ale my preto, že máme slabú vieru, že sme otupení, berieme to tak, ako by nám Pán Ježiš nič nedával, nestaral sa o nás... Takému klamu podliehame! A uvedomila som si

hlavne to, ako musí Pána Ježiša bolieť srdce, keď vidí, že sa stále na niečo sťažujeme a nevidíme to, čo nám On dáva. A pritom nám dáva len samé dobré veci. Aké množstvo ťažkých situácií som musela prežiť, kým som spoznala svoj hriech nevďačnosti. Najviac ma však bolelo to, keď som si uvedomila, koľkokrát musel pri mne znova trpieť Pán Ježiš kvôli mojej nevďačnosti i kvôli nevďačnosti iných.

sestra z MZ

Križ je na dobro

Raz by som chcel pobozkať nohy môjmu nebeskému Otcovi za to, že dopustil pre moje dobro v mojom živote všetky tie kríže, ktoré ma priviedli k Nemu.

Milan Ján z Piešťan

AKO SA MODLIŤ ?

Motivácia

Modlíme sa za obrátenie, duchovné prebudenie a záchranu Slovenska. Podstatou je konať pokánie za seba i za národ a s naliehavosťou volať k Bohu za záchranu slovenského národa. Boh slubuje, že ak národ bude konať pokánie v úprimnej modlitbe, a tak sa bude nepretržite modliť, slovenský národ bude zachránený pred autogenocídou - homosexualizmom, gender ideológiou a juvenilnou justíciou, ktorá odoberá deti z dobrých rodín bez udania vážneho dôvodu. Modlitbový zápas tvorí:

1. Svätá hodina od 20:00 do 21:00 hod. je pre všetkých modlitebníkov spoločná, modlí sa ju každý tam, kde je. Ideálne je, keď sa kresťanské rodiny modlia svätú hodinu spoločne. Je možné sa modliť sv. ruženec, spievať kresťanské piesne, čítať z Písma alebo použiť modlitbové modely pre svätenie nedele. O 21:00 hod. dávajú niektorí biskupi a kňazi požehnanie, predovšetkým modliacim sa. Je dobré

upozorniť, aby ľudia chorí a spútaní otrockými okovami zlého (alkoholom, hracími automatmi, nečistým duchom, okultnými putami) s veľkou vierou prosili Pána Ježiša za oslobodenie a s vierou prijímali v túto hodinu požehnanie. Počas sv. hodiny, aj počas modlitbovej stráže, je dôležité mať konkrétny úmysel, za čo sa modliť. Počas modlitby si uvedomovať Božiu prítomnosť a pravdu, že „Bohu nič nie je nemožné“ (Lk 1,37) a so živou vierou sa na Neho obrátiť. Vzorom pre túto modlitbu nech sú nám Abrahám, Jakub, Mojžiš, Eliáš, Nehemiáš, Judit a Panna Mária.

2. Modlitbová stráž. Jednu modlitbovú skupinu tvorí 23 ľudí. Každý člen má jednu konkrétnu hodinu dňa modlitbovú stráž (20:00 – 21:00 hod. je spoločná). Takto sa modlí celý deň nepretržite. Za skupinu je jeden zodpovedný. Je dobré, aby všetci mali zoznam svojej modlitbovej skupiny. Táto skupina sa modlí nepretržite týždeň (7 dní) svoje modlitbové stráže. Potom má tri týždne prestávku. Medzitým sa modlia

iné tri skupiny vždy po týždni. Aktivista každej skupiny, nielen stráže zorganizuje, ale aj bdie nad tým, aby sa v tomto rytme modlili celý rok. Stráže sa striedajú vždy v nedeľu o 21:00 hod.

Režim modlitbových skupín:

1. týždeň: Bratislava a okolie,
2. týždeň: Považská Bystrica a okolie,
3. týždeň: Žilina a okolie,
4. týždeň: Nitra, Galanta, Lučenec a iné.

Odporúča sa: Pred 7-dňovou strážou, najlepšie v nedeľu, sa skupina stretne a podajú sa návrhy, za čo je potrebné sa modliť. Je dobré, aby sa na modlitbách bojovalo za aktuálne problémy vo svojom najbližšom okolí (napr. za problémy rodiny, za zamestnanie, za obrátenie nejakého človeka, za uzdravenie, za oslobodenie od alkoholu, za obrátenie kňaza...). Môže sa lósom určiť úmysel, ak je viac návrhov. Po skončení 7-dňovej modlitbovej stráže sa skupina (v nedeľu) podelí so svojimi skúsenosťami z modlitbového zápasu.

Modlitba vytrvalá, pokorná a vrúcna dosiahne bez pochyb alebo, z ktorého sa nikdy nevráti nevyslyšaná. (Sv. Bernard)
„Slovensko nezachráni nikto, iba Boh. Ale On to neurobí bez Teba!“ (citát otca biskupa Rudolfa Baláža, 12. 7.1997, Žilina)
Toto sú výzvy ktoré by mal každý kresťan zodpovedne realizovať.

Kontaktná adresa: Eva Somrová, Sládkovičová 586, 017 01 Považská Bystrica.
Prosíme Vás, pošlite nám vaše svedectvá a skúsenosti s modlitbou. Tento časopis si robíte sami.

prikazuje za všetko ďakovať. Chválením a vzdávaním vďaka sa človek veľmi skoro dostane do stavu ustavičnej radosti a vďačnosti, jeho viera rastie, a tak sa pre neho vďačnosť a velebenie Boha stane životným postojom. Problém je ale v tom, že ľudia väčšinou tento postoj vďačnosti voči Bohu považujú za veľmi ťažký. Hovoria, že tomu nerozumejú, a pri tom aj zostanú. Pokúšajú sa síce chváliť Boha, ale pripadá im to ťažké, keď vidia Božiu ruku za všetkým bolestným, čo prežívajú.

A čo my? Možno aj my hovoríme, že tomu nerozumieme a tiež uviazneme v takom postoji. Naše chápanie vecí sa nám stáva kameňom úrazu vo vzťahu k Bohu. To ale neznamená, že Pán Boh nemôže využiť aj naše chápanie. Keď ho budeme podriaďovať Božej vôli, Boh nám dá potrebné svetlo, aby sme porozumeli Jeho zámerom natoľko, naľkoľko je to pre nás potrebné.

Božou vôľou totiž nie je, aby sme potlačili rozum a so zaťatými zubami hovorili: „Síce tomu nerozumiem, ale chválim Pána Boha, aj keby som mal prasknúť, keď je to jediná možnosť, ako sa z tej šlamastiky dostať.“ To by nebolo chválenie Boha, ale manipulácia. Myslím, že každý z nás sa už niekedy pokúsil manipulovať s Bohom. Našťastie Boh je taký láskavý, že nám to netrpí a sám nás vedie tak, ako je to pre nás najlepšie.

Čo teda máme robiť? Boha máme chváliť múdro a rozumne, nie proti rozumu. Naše chápanie, náš rozum nás potrápi, keď sa budeme pokúšať vystihnúť, PREČO Boh dopúšťa v našom živote určité okolnosti. Nikdy úplne nepochopíme, PREČO a AKO Boh niečo robí. Stačí, keď uznáme, že tým, čo robí, sleduje naše dobro. A za to Ho máme chváliť a vele-

biť. Boh nás miluje a má s naším životom svoj dokonalý plán.

Božie slovo nás uisťuje: „*Vie-me, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré.*“ (Rim 8,28)

Možno sa práve nachádzaš v neľahkej životnej situácii, snažíš sa zúfalo pochopiť, prečo sa niečo také prihodilo práve tebe. Pokús sa rozumom prijať, že Boh Ťa miluje a že dopustil tieto okolnosti, pretože vie, že práve tebe napomáhajú k dobrému. Chváľ Ho za to, ako Ťa vedie, urob to vedome, s plnou účasťou rozumu.

Tak to urobili aj jedni manželja. Spočiatku, keď počuli, že máme Bohu za všetko ďakovať, boli vnútorne rozpoltení.

Už mesiace sa trápili pre svoju dcéru, ktorá bola hospitalizovaná na psychiatrickom oddelení ako beznádejný prípad. Prosili mnohých známych, aby sa za ich dcéru modlili, a sami tiež denne vrolali k Bohu, aby ju uzdravil. Jej stav sa však nemenil. Na výzvu ďakovať za stav svojej dcéry Pánovi, reagovali najprv rozčúlením a potom smútkom. „Veď to by bolo rúhanie,“ hovorila žena, „keby sme Bohu ďakovali za niečo tak diabolské. Znamenalo by to, že Ho obviňujeme, že našu dcéru úmyselne trápi a mučí. To jednoducho nejde dokopy s našou predstavou láskavého Boha.“ „Nám sa to síce nezdá správne,“ pripustil muž, „ale možno na tom niečo bude.“ Žena sa bezmocne pozerala na manžela. „Ja naozaj neviem,“ povedala. „Veď vlastne nemáme čo stratiť,“ dodal muž zamyslene. „Čo keby sme sa predsa pokúsili ...“ A tak obaja pokľakli: „Pane Ježišu, vieme, že nás miluješ, a že miluješ našu dcéru oveľa viac ako my. Chceme Ťi v tejto chvíli povedať, že Ťi úplne dôverujeme. Veríme, že v živote našej dcéry obrátiš všetko na dobré, a preto Ťi za túto jej chorobu ďakujeme. Ďakujeme

Ťi, že ju lekári nemôžu uzdraviť. Chválime Ťa, Pane, za Tvoju lásku k nám, za Tvoju múdrosť.“ Čím dlhšie sa modlili, tým viac boli presvedčení, že Boh má s nimi tie najlepšie úmysly. Druhý deň ráno volal lekár, ktorý ošetroval dcéru: „Stav vašej dcéry sa viditeľne zlepšil. Príďte ju, prosím, navštíviť!“ O dva týždne bolo dievča prepustené domov zdravé.

Chválenie nie je žiadny patent, nie je to čarovná formulka, ktorá zaručuje úspech. Je to spôsob života, ktorý je v súlade s Božou vôľou. Ide o to: nechváliť Boha za očakávané výsledky, ale za situáciu takú, aká je. Ak budeme pri svojom chválení jedným okom škúliť po výsledku, klameme sami seba a môžeme si byť istí, že sa nestane nič, čo by našu situáciu zmenilo. Pravé chválenie Boha spočíva v tom, že plne a radostne uznávame okolnosti také, aké sú, a celým srdcom prijmeme láskyplnú Božiu vôľu. Základom našich chvál nemá byť to, čo čakáme v budúcnosti – to je absolútna podmienka, neoddeliteľná od každej chvály.

Vaša redakcia

Božia matematika

V deň svojich narodenín som si predsavzala obetovať väčšiu sumu peňazí Pánu Bohu. Žijeme skromne a tieto peniaze som našetrila, ako som len mohla. V nedeľu, keď som sa chystala na sv. omšu, vzala som tie peniaze s úmyslom, že ich dám v chráme do pokladničky. Ale po ceste mi prišla myšlienka: „Ty daruješ tie peniaze, ale z čoho budeš potom žiť? I o rodinu sa treba postarať... Nevystačia ti peniaze...“ Začala som premýšľať o týchto myšlienkach a prichádzali pochybnosti. V chráme nebolo veľa ľudí, preto som mala dosť času modliť sa

a poprosila som Boha o pomoc, čo mám teraz s tými peniazmi robiť. A prišlo silné presvedčenie, že mám to svoje „zabezpečovanie sa“ obetovať Bohu a Boh sa postará o mňa i o moju rodinu. S radostou i vďačnosťou za všetky milosti som dala tie peniaze do pokladničky.

Ešte som neprestúpila, ako sa hovorí, prah vlastného domu, keď ma stretol starší syn a dal mi do ruky obálku so slovami: „To je pre teba, mami. Darček...“ V obálke bola suma peňazí, ktorá omnoho viac prevyšovala sumu, ktorú som dala Pánovi. Bola som dojatá, lebo moja rodina mi nikdy také darčeky nedávala. Bolo to pre mňa veľkým svedectvom Božej dobroty. Znovu som sa presvedčila, že Boh o mne a o mojej rodine vie. On je môj jediný Pán. Sláva Pánu Ježišovi!

Galina

Dostali sme presne toľko, koľko sme potrebovali

V lete manžel popri práci aj brigádoval, aby sme poplatili všetko, čo bolo treba. Raz prišiel nadšený, že dostal ponuku na prácu na týždeň a zárobok by bol ako za mesiac práce na stavbe. Mali robiť chodník okolo paneláku. Ten kolega, ktorý mu to ponúkol, mu povedal podrobnosti, aj že aby boli aspoň dvaja, aby sa to stihlo. Tak manžel chcel vziať ešte i kamaráta. Ešte asi dvakrát v priebehu júla si dohadoval podrobnosti brigády. Modlili sme sa v tom čase za Božiu vôľu do tejto veci. V duchu som Pánovi Ježišovi hovorila, že tie peniaze oželiem, len nech prejaví svoju svätú vôľu. I manžel sa tak modlil. Víkend predtým pracou mu mal kolega zavolať, no neozýval sa. Tak manžel

zavolať prvý a kolega mu hovoril, že tá brigáda padla, že to ešte nie je vybavené, no proste sa začal vyhovárať. Keď dotelefonoval, bavili sme sa o tom, prijali sme to a mali sme v srdci pokoj a radosť. Poobede v ten istý deň manželovi zvonil telefón. Volala mu jedna pani, že či by jej neprišiel omietnuť steny a porobiť drobné murárske práce. Dohodli sa a práca tam bola asi na týždeň. Dostali sme za to oveľa menej peňazí, ale bolo to práve toľko, koľko sme potrebovali. Tak Pán Ježiš prejavil svoju svätú vôľu.

Mária

Rybačka

Mojím koníčkom je rybárčenie. Chcel by som napísať o jednej situácii, ktorá sa pre mňa stala ponaučením na celý život. S kamarátmi sme často chodili loviť ryby k okolitým jazerám a riekam. Väčšinou to bolo cez týždeň. Raz mi kamaráti navrhli rybačku v nedeľu s tým, že je to oveľa lepšie ako cez týždeň. Povedali: „Nebude tam nikto iný a veľa toho ulovíme.“ Hneď mi prebleskla myšlienka: „Ale v nedeľu treba ísť do kostola na sv. omšu...“ Ja som totiž chodil každú nedeľu do kostola a hoci som tam všetkému nerozumel, predsa som to pokladal za svoju svätú povinnosť. Ale návrh mojich priateľov ma vábil a premohol moju slabú zbožnosť.

Tak teda v nedeľu skoro ráno sme vyrazili na jazero. Naozaj to tam bolo ako v rozprávke: zázračne krásna príroda, počasie, ticho a nikde nikto. Jazero bolo veľké a my sme sa rozmiestnili jeden od druhého na určitú vzdialenosť. Náš rozhovor sa točil len okolo jedného: dnes nalovíme veľa rýb! Rozišli sme sa na svoje stanoviská. Hodil som udiacu a čakal som. O nejaký čas pri-

šiel ku mne kamarát, ktorý bol ku mne najbližšie, a radostne sa ma spýtal: „Tak čo, koľko už máš?“ Nemastne-neslane som odpovedal: „Zatiaľ nič.“ Kamarát sa pochválil, že on už naložil veľa a poznamenal, že možno som nesprávne „hodil“ udiacu. Sám preto vzal moju udiacu, dal na ňu návnadu a hodil do vody. Potom ku mne prichádzali aj ostatní kamaráti a každý sa chválil, ako mu „ide“ ryba. Ešte nikdy sa mi nestalo, že by som nič neuložil, a tu skrachovali všetky moje ilúzie o veľkom úlovku. Presedel som zbytočne 5 hodín - a ani jedna ryba! Medzi kamarátmi som sa cítil ako blázon - všetci lovili ostošesť a ja nič. V srdci som až kričal: „Bože, prečo práve mne sa to stalo?! Veď som taký skúsený rybár - čo poviem doma?“

Domov sme sa vracali práve v čase, keď šli všetci do kostola na sv. omšu. Šiel som oproti nim a hanbil som sa im pozrieť do očí. Snažil som sa, aby ma videlo čo najmenej ľudí. Predstavte si, ako mi len muselo byť, keď som dokonca do svojho dvora nešiel brámkou, ale preliezol som vzadu plot, aby ma nikto nevidel. Už cestou som si začal uvedomovať, že ma Pán Boh vyučuje. Hlas svedomia mi nedal pokoj, že som urazil svätého Boha: nepostavil som ho na prvé miesto, porušil som 3. prikázanie, hanbil som sa kamarátom povedať, že v nedeľu treba ísť na omšu. To bol môj veľký hriech! Bolo mi to veľmi ľúto, že som sa tak správal voči Pánovi. Nasledujúcu nedeľu som šiel na spoveď, kde som vyznal všetky svoje hriechy. Po svätom prijímaní som ďakoval Pánovi Ježišovi za to, že mi odpustil. Cítil som sa, akoby mi spadol kameň zo srdca. Odvtedy som bol voči rybárčeniu ľahostajný a začal som